Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2021. gada 10. februārī*

Apelācija – Dempings – Krievijas izcelsmes ferosilīcija imports – Regula (EK) Nr. 1225/2009 – 11. panta 9. un 10. punkts – Iesniegumu par samaksāto antidempinga maksājumu atmaksāšanu noraidījums – Saliktā eksporta cena – Novērtējums par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Eiropas Savienībā – Pienākums piemērot to pašu metodi, kas izmantota izmeklēšanā, kuras rezultātā tika noteikts antidempinga maksājums – Apstākļu maiņa – Samaksāto antidempinga maksājumu atskaitīšana – Izšķiroši pierādījumi

Lietā C-56/19 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2019. gada 25. janvārī iesniedza

RFA International LP, Kalgari (Kanāda), ko pārstāv *B. Evtimov*, *advokat*, *M. Krestiyanova* un *E. Borovikov*, advokāti, *N. Tuominen*, *advocată*, kā arī *D. O'Keeffe*, *solicitor*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *J.-F. Brakeland*, pārstāvis, kā arī *A. Demeneix* un *P. Němečková*, pārstāves, vēlāk – *J.-F. Brakeland* un *P. Němečková*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši A. Kumins [*A. Kumin*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 9. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *RFA International LP* (turpmāk tekstā – "*RFA*") lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu *RFA International*/Komisija (T-113/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2018:783), ar kuru tā noraidīja *RFA* prasību pilnībā vai daļēji atcelt Komisijas 2014. gada 18. decembra Īstenošanas lēmumus C(2014) 9805 *final*, C(2014) 9806 *final*, C(2014) 9807 *final*, C(2014) 9808 *final*, C(2014) 9811 *final*, C(2014) 9812 *final* un C(2014) 9816 *final* attiecībā uz iesniegumiem par antidempinga maksājumu, kas samaksāti par Krievijas izcelsmes ferosilīcija importu, atmaksāšanu (turpmāk tekstā – "strīdīgie lēmumi").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes Regulas (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp., un labojumi – OV 2010, L 7, 22. lpp., un OV 2016, L 44, 20. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kuri izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. janvāra Regulu (ES) Nr. 37/2014 (OV 2014, L 18, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "pamatregula"), kas bija spēkā strīdīgo lēmumu pieņemšanas datumā, 17. apsvērumā bija paredzēts:

"[..] Ir [..] jānosaka, ka visos dempinga [starpības] pārrēķinos, kuros nepieciešams rekonstruēt eksporta cenas, maksājumus neuzskata par izmaksām, kas rodas starp importu un tālāku pārdošanu, ja minētie maksājumi atspoguļojas to izstrādājumu cenās, uz kuriem attiecas Kopienas pasākumi."

3 Šīs regulas 2. pantā bija ietverti noteikumi, kas reglamentē dempinga esamības konstatēšanu. Tā 8. un 9. punkts attiecās uz eksporta cenām un bija formulēti šādi:

"8. Eksporta cena ir tā cena, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par preci, kuru eksportētājvalsts eksportē uz Kopienu pārdošanai.

9. Gadījumos, kad eksporta cenas nav vai izrādās, ka tā nav ticama, jo eksportētājs un importētājs vai trešā persona ir savstarpēji saistīti vai ir vienojušies par kompensāciju mehānismu, eksporta cenu var noteikt, pamatojoties uz cenu, par kādu importētās preces pirmo reizi pārdod tālāk neatkarīgam pircējam, vai arī izmanto kādu citu pieņemamu pamatu, ja preces netiek pārdotas tālāk neatkarīgam pircējam vai tās [ne]tiek tālāk pārdotas tādā stāvoklī, kādā tika importētas.

Lai noteiktu drošu [ticamu] eksporta cenu, šādos gadījumos Kopienas robežas līmenī tiek koriģētas [tiek veikta korekcija, lai ņemtu vērā] visas izmaksas, ietverot maksājumus un nodokļus, kas rodas laikā starp importēšanu un tālāku pārdošanu, kā arī uzkrāto peļņu.

Koriģējamie izmaksu posteņi [Izmaksu posteņi, uz kuriem attiecas korekcija,] ietver visas tās izmaksas, kas parasti rodas importētājam, bet ko nomaksā kāda puse vai nu Kopienā, vai ārpus tās, un kura ir saistīta ar importētāju vai eksportētāju vai kura ir vienojusies ar eksportētāju vai importētāju par kompensāciju mehānismu, ietverot parastās transporta, apdrošināšanas, kravas apstrādes, iekraušanas izmaksas un palīgizmaksas, muitas nodokļus, visus antidempinga maksājumus un citus nodokļus, kas jāmaksā importētājvalstī par preču importu vai pārdošanu, un saprātīgas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas un peļņu."

4 Minētās regulas 2. panta 10. punktā attiecībā uz eksporta cenas un normālās vērtības salīdzināšanu bija paredzēts:

"Eksporta cenu un normālo vērtību salīdzina taisnīgi. Šo salīdzināšanu veic, izmantojot vienādus tirdzniecības līmeņus un izvēloties laika ziņā pēc iespējas tuvākus pārdošanas apjomus [pārdevumus], kā arī pienācīgu uzmanību pievēršot citām atšķirībām, kas ietekmē cenu salīdzināmību. Ja normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus [atšķirības faktoros], par kuriem apgalvo (un kuri norāda) [ir apgalvots un pierādīts], ka tie ietekmē cenas un [tādējādi] cenu salīdzināmību. [..]"

5 Šīs pašas regulas 11. panta 8. punktā bija reglamentēta iekasēto maksājumu atmaksāšanas procedūra. Šis noteikums bija formulēts šādi:

"Neatkarīgi no 2. punkta importētājs var pieprasīt atmaksāt iekasētos maksājumus, ja izrādās, ka dempinga starpība, uz kuras pamata maksājums veikts, ir likvidēta vai samazināta līdz līmenim, kas ir zemāks par līmeni, no kura sāk piemērot spēkā esošos maksājumus.

Pieprasot atmaksāt antidempinga maksājumus, importētājs iesniedz Komisijai iesniegumu. [..]

Uzskata, ka iesniegums par atmaksāšanu tikai tad ir attiecīgi papildināts [atbalstīts] ar pierādījumiem, ja tajā ir atrodama precīza informācija par pieprasīto atmaksājamo antidempinga maksājumu summu un visi muitas dokumenti attiecībā uz šādas summas aprēķiniem un samaksāšanu. Tajā ir arī reprezentatīvu laikposmu aptveroši pierādījumi par parastajām cenām [normālajām vērtībām] un eksporta cenām, ko eksportētājs vai ražotājs, uz kuru attiecas maksājums, ir noteicis eksportam uz Kopienu. [..]

Komisija lemj, vai un kādā apmērā pieteikums būtu jāapmierina, vai arī tā jebkurā laikā var nolemt, ka sāks starpposma pārskatīšanu [..]; šādas pārskatīšanas rezultātā [saskaņā ar šī veida pārskatīšanai piemērojamiem noteikumiem] iegūto informāciju un konstatējumus izmanto, lai noteiktu, vai un kādā mērā maksājumu atmaksāšana ir pamatota. [..]"

6 Pamatregulas 11. panta 9. un 10. punktā bija paredzēts:

"9. Visos pārskatos [Visās pārskatīšanas izmeklēšanās] un izmeklēšanās par atmaksāšanu, kuras, ievērojot šo pantu, veic Komisija ar noteikumu, ka apstākļi nav mainījušies, izmanto tās pašas metodes, kas tika izmantotas izmeklēšanā, kuras rezultātā tika ieviests maksājums, attiecīgi ņemot vērā 2. pantu un jo īpaši tā 11. un 12. punktu, kā arī 17. pantu.

10. Izmeklēšanā, ko veic, ievērojot šo pantu, Komisija pārbauda eksporta cenu ticamību saskaņā ar 2. pantu. Taču, nolemjot veidot eksporta cenu saskaņā ar 2. panta 9. punktu, tā šo cenu aprēķina, neieturot [neatskaitot] samaksāto antidempinga maksājumu summu, ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Kopienā."

7 Pamatnostādnes pamatregulas 11. panta 8. punkta piemērošanai Komisija ir noteikusi savā Paziņojumā par antidempinga maksājumu atmaksu (OV 2014, C 164, 9. lpp.).

8 Minētā paziņojuma 4.1. punkta b) apakšpunktā "Pamatregulas 11. panta 10. punkta īstenošana" ir paredzēts:

"Ja eksporta cenu veido saskaņā ar pamatregulas 2. panta 9. punktu, Komisija šo cenu aprēķina, neatskaitot samaksātos antidempinga maksājumus, ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka maksājums ir pienācīgi atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā. Komisija izmeklēs, vai neatkarīgiem klientiem Savienībā noteikto cenu pieaugums laikā no sākotnējās izmeklēšanas līdz atmaksas izmeklēšanas periodam ietver antidempinga maksājumus."

Tiesvedības priekšvēsture

9 Tiesvedības priekšvēsture ir aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–30. punktā un var tikt rezumēta šādi.

10 *RFA* ir komandītsabiedrība, kas reģistrēta Kanādā. Ar sava Šveices meitasuzņēmuma starpniecību tā iegādās, pārdod tālāk, importē un uzglabā noliktavā Eiropas Savienībā Krievijas izcelsmes ferosilīciju, ko saražojuši divi Krievijā iedibināti māsasuzņēmumi, proti, *Chelyabinsk Electrometallurgical Integrated Plant OAO* (turpmāk tekstā – "*CHEMK*") un *Kuzneckie Ferrosplavy OAO* (turpmāk tekstā – "*KF*").

11 2008. gada 25. februārī pēc Ferosakausējumu ražošanas nozares sadarbības komitejas, kas ir Eiropas ferosakausējumu ražotāju apvienība, iesniegtas sūdzības Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 172/2008, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas, Ēģiptes, Kazahstānas, Bijušās Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikas un Krievijas izcelsmes ferosilīcija importam (OV 2008, L 55, 6. lpp.). Ņemot vērā *RFA* un divu iepriekšējā punktā minēto eksportētāju sabiedrību savstarpēju saistību, eksporta cena uz Savienību tika noteikta atbilstoši pamatregulas 2. panta 9. punktam.

12 Saskaņā ar Regulas Nr. 172/2008 1. panta 2. punktu galīgā antidempinga maksājuma likme, ko piemēro neto cenai ar piegādi līdz Savienības robežai pirms nodokļa samaksas, *CHEMK* un *KF* izgatavotajiem ražojumiem ir 22,7 %.

13 Pēdējās minētās sabiedrības cēla Vispārējā tiesā prasību daļēji atcelt Regulu Nr. 172/2008, ciktāl tā attiecas uz tām. Prasību atcelt šo regulu, ko cēla abas šīs sabiedrības, Vispārējā tiesa noraidīja ar 2011. gada 25. oktobra spriedumu *CHEMK* un *KF*/Padome (T-190/08, EU:T:2011:618). Šo sabiedrību iesniegto apelācijas sūdzību par minēto spriedumu Tiesa noraidīja ar 2013. gada 28. novembra spriedumu *CHEMK* un *KF*/Padome (C-13/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:780).

14 Pēc pieprasījuma veikt daļēju starpposma pārskatīšanu, ko šīs pašas sabiedrības bija iesniegušas 2009. gada 30. novembrī, Padome 2012. gada 16. janvārī pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 60/2012, ar ko izbeidz daļēju starpposma pārskatīšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 3. punktu attiecībā uz antidempinga pasākumiem, ko piemēro ferosilīcija importam, kura izcelsme ir, *inter alia*, Krievijā (OV 2012, L 22, 1. lpp.). Spēkā esošais antidempinga pasākums tika apstiprināts.

15 Apstākli, ka šajā īstenošanas regulā tika saglabāts ar Regulu Nr. 172/2008 noteiktais antidempinga maksājuma līmenis, *CHEMK* un *KF* apstrīdēja Vispārējā tiesā, kura viņu prasību noraidīja ar 2015. gada 28. aprīļa spriedumu *CHEMK* un *KF*/Padome (T-169/12, EU:T:2015:231). Šo sabiedrību iesniegto apelācijas sūdzību par minēto spriedumu Tiesa noraidīja ar 2016. gada 9. jūnija rīkojumu *CHEMK* un *KF*/Padome (C-345/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:433).

16 Laikā no 2009. gada 30. jūlija līdz 2010. gada 10. decembrim *RFA*, pamatojoties uz pamatregulas 11. panta 8. punktu, iesniedza Komisijai pirmo virkni iesniegumu par to antidempinga maksājumu atmaksāšanu, kurus tā bija samaksājusi no 2009. gada 7. janvāra līdz 2010. gada 10. decembrim, par *CHEMK* un *KF* ražojumu importu. Atmaksas izmeklēšana attiecās uz laikposmu no 2008. gada

1. oktobra līdz 2010. gada 30. septembrim. Lai aprēķinātu jaunas dempinga starpības, Komisija sadalīja šo laikposmu divās daļās. Pirmā daļa bija no 2008. gada 1. oktobra līdz 2009. gada 30. septembrim (turpmāk tekstā – "pirmais atmaksas izmeklēšanas laikposms"), savukārt otrā bija no 2009. gada 1. oktobra līdz 2010. gada 30. septembrim (turpmāk tekstā – "otrais pirmais atmaksas izmeklēšanas laikposms").

17 Ar Komisijas 2012. gada 10. augusta Lēmumiem C(2012) 5577 *final*, C(2012) 5585 *final*, C(2012) 5588 *final*, C(2012) 5595 *final*, C(2012) 5596 *final*, C(2012) 5598 *final* un C(2012) 5611 *final* attiecībā uz *RFA* iesniegumiem par to antidempinga maksājumu atmaksāšanu, kas samaksāti par Krievijas izcelsmes ferosilīcija importu, minētā iestāde, pirmām kārtām, apmierināja iesniegumus par atmaksāšanu attiecībā uz pirmo atmaksas izmeklēšanas laikposmu un, otrām kārtām, noraidīja iesniegumus attiecībā uz otro atmaksas izmeklēšanas laikposmu. Šo noraidījumu *RFA* apstrīdēja Vispārējā tiesā, kura prasību noraidīja ar 2015. gada 17. marta spriedumu *RFA International*/Komisija (T-466/12, EU:T:2015:151). *RFA* apelācijas sūdzību par minēto spriedumu Tiesa noraidīja ar 2017. gada 4. maija spriedumu *RFA International*/Komisija (C-239/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:337).

18 Laikā no 2011. gada 1. marta līdz 2013. gada 26. jūnijam *RFA* iesniedza Komisijai otro virkni iesniegumu par to antidempinga maksājumu atmaksāšanu, kurus tā samaksājusi laikposmā no 2010. gada 1. oktobra līdz 2012. gada 28. decembrim, attiecībā uz *CHEMK* un *KF* ražojumu importu. Atmaksas izmeklēšana, ko uzsākusi Komisija pēc šī jauna iesnieguma, attiecās uz periodu no 2010. gada 1. oktobra līdz 2012. gada 31. decembrim, kurš jaunu dempinga starpību aprēķina mērķiem tika sadalīts divās daļās – attiecīgi no 2010. gada 1. oktobra līdz 2011. gada 31. decembrim (turpmāk tekstā – "trešais atmaksas izmeklēšanas laikposms") un no 2012. gada 1. janvāra līdz 2012. gada 31. decembrim (turpmāk tekstā – "ceturtais atmaksas izmeklēšanas laikposms").

19 2014. gada 18. decembrī Komisija pieņēma strīdīgos lēmumus. Iedaļā par eksporta cenas veidošanu Komisija tostarp noraidīja *RFA* atbilstoši pamatregulas 11. panta 10. punktam iesniegto pieteikumu, ar kuru bija lūgts neatskaitīt antidempinga maksājumus no saliktās eksporta cenas. Šī noraidījuma pamatā esošos iemeslus Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 25. punktā ir apkopojusi šādi:

"Komisija [norādīja], ka tā nevar apmierināt uz pamatregulas 11. panta 10. punktu [..] balstīto prasītājas pieteikumu, lai saliktās eksporta cenas aprēķinā antidempinga maksājumi netiktu atskaitīti no pirmās tālākpārdošanas cenas neatkarīgam pircējam Savienībā. Šo pieteikumu prasītāja pamatoja ar to, ka, pēc tās domām, šie maksājumi bija pienācīgi atspoguļoti šajā tālākpārdošanas cenā, kā tas tika atzīts attiecībā uz pirmo un otro atmaksas izmeklēšanas laikposmu. Prasītāja apgalvoja, ka tās cenas, kas noteiktas kā ["izmaksas, apdrošināšana un vedmaksa" (*CIF*) cenas], ir pieaugušas par 77 % un 102 % laikā no izmeklēšanas, kuras rezultātā tika pieņemta Regula [Nr. 172/2008], laikposma, kurš ilga no 2005. gada 1. oktobra līdz 2006. gada 30. septembrim, līdz attiecīgi trešajam un ceturtajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam. Runājot par cenām "no rūpnīcas", tās esot pieaugušas par 193 % laikā no tās izmeklēšanas laikposma, kuras rezultātā tika pieņemta Regula [Nr. 172/2008], līdz trešajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam. Tomēr pretēji tam, kā tas bija saistībā ar pirmo un otro atmaksas izmeklēšanas laikposmu, Komisija neuzskatīja, ka tās rīcībā būtu pierādījumi tam, ka antidempinga maksājumi bija atspoguļoti tālākpārdošanas cenās neatkarīgajiem pircējiem Savienībā. Tā uzsvēra, pirmkārt, ka prasītājas norādītās cenas, kas noteiktas "no rūpnīcas" un [*CIF*] cenu līmenī, bija tieši cenas, kas neietver antidempinga maksājumus, un, otrkārt, ka "piegādāts ar nodevas samaksu" cenai, pirmo reizi veicot tālākpārdošanu neatkarīgam pircējam Savienībā, ir jāsedz visas augšupējās izmaksas, tostarp antidempinga maksājumi. Prasītājas iesniegtie skaitliskie dati šajā ziņā neesot pārliecinoši vairākos aspektos, tostarp tāpēc, ka tie atspoguļo vidējos rādītājus un tātad nav konkrēti saistīti ar darījumiem, attiecībā uz kuriem tika pieprasīta antidempinga maksājumu atmaksa. Attiecībā uz trešo atmaksas izmeklēšanas laikposmu Komisija ir norādījusi, ka dažos pārdevumos viens no ražotājiem veica pārdošanu prasītājai ar zaudējumiem. Tā arī ir novērojusi nekonsekvenci attiecībā uz izmaksām atkarībā no ražojumu galamērķa. Attiecībā uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu [..] Komisija [strīdīgo lēmumu 84., 85. un 87. punktā norādīja], ka 99 % gadījumu tālākpārdošanas cenas pēc

importēšanas Savienībā neatspoguļoja antidempinga maksājumus, jo tās nesedza [visas] izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus. Komisija šajā ziņā piebilda, ka laikā no tās izmeklēšanas laikposma, kuras rezultātā tika pieņemta Regula [Nr. 172/2008], līdz trešajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam *CHEMK* un *KF* Savienībā pārdoto ražojumu ražošanas izmaksas pieauga par 100 %, savukārt attiecībā uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu tās pieauga par 109 %."

20 Ņemot vērā šos apstākļus un veikusi vajadzīgās korekcijas, lai saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu nodrošinātu taisnīgu salīdzinājumu starp eksporta cenu un normālo vērtību, kuras Komisija šim nolūkam noveda līdz "no rūpnīcas" līmenim, šī iestāde noteica dempinga starpību 40,8 % apmērā trešajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam un 42,8 % apmērā ceturtajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam. Tā kā šīs dempinga starpības bija lielākas nekā Regulā Nr. 172/2008 noteiktā antidempinga maksājuma likme 22,7 % apmērā, Komisija noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegumus par atmaksāšanu.

21 2012. gada 28. novembrī pēc tam, kad tika publicēts paziņojums par to antidempinga pasākumu termiņa gaidāmajām beigām, kas izriet no Regulas Nr. 172/2008, Ferosakausējumu ražošanas nozares sadarbības komiteja lūdza uzsākt šo pasākumu pārskatīšanu. Uzskatot, ka šajā ziņā ir sniegti pietiekami pierādījumi, 2013. gada 28. februārī Komisija publicēja Paziņojumu par Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas izcelsmes ferosilīcija importam piemērojamo antidempinga pasākumu termiņbeigu pārskatīšanas sākšanu (OV 2013, C 58, 15. lpp.). Izmeklēšana par dempinga turpināšanos vai atkārtošanos attiecās uz laikposmu no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim. Savukārt pārbaude par kaitējuma turpināšanās vai atkārtošanās iespējamību tika veikta attiecībā uz četru gadu laikposmu no 2009. gada 1. janvāra līdz 2012. gada 31. decembrim.

22 2014. gada 9. aprīlī Komisija pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 360/2014, ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktam nosaka galīgo antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas izcelsmes ferosilīcija importam (OV 2014, L 107, 13. lpp.). Šajā īstenošanas regulā Komisija tostarp precizēja, ka izmeklēšanas laikposmā, kas atbilst 2012. gadam, 99 % gadījumu tālākpārdošanas cena neatkarīgam pircējam Savienībā neatspoguļoja antidempinga maksājumu līmeni un ka šajos apstākļos vajadzēja no šīs cenas atskaitīt minētos maksājumus, lai gūtu salikto eksporta cenu. Normālās vērtības un šādi noteiktās eksporta cenas salīdzinājums, ņemot vērā dažādas korekcijas taisnīga salīdzinājuma veikšanai atbilstoši pamatregulas 2. panta 10. punktam, lika Komisijai secināt, ka pastāv dempinga starpība, kas izteikta procentos no cenas par piegādi līdz Savienības robežai pirms nodokļa nomaksas, 43 % apmērā par izmeklēšanas laikposmu attiecībā uz dempinga turpināšanos vai atkārtošanos no 2012. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim. Tādēļ tā saglabāja antidempinga maksājumu 22,7 % apmērā, kas bija piemērojams *CHEMK* un *KF* ražojumu eksportam kopš Regulas Nr. 172/2008 stāšanās spēkā. Abu šo sabiedrību celto prasību par minēto īstenošanas regulu Vispārējā tiesa noraidīja ar 2018. gada 15. novembra spriedumu *CHEMK* un *KF*/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792). Par minēto spriedumu nav tikusi iesniegta apelācijas sūdzība.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

23 Ar 2015. gada 4. martā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu *RFA* cēla prasību par strīdīgo lēmumu pilnīgu vai daļēju atcelšanu, šajā ziņā izvirzot trīs prasības pamatus. *RFA* apelācijas sūdzība attiecas tikai uz Vispārējās tiesas atbildi uz otro no minētajiem prasības pamatiem.

24 Ar šo otro prasības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvoja, ka Komisija ir pārkāpusi pamatregulas 11. panta 9. un 10. punktu, ciktāl tā esot mainījusi metodi, kas izmantota, lai novērtētu antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Savienībā, lai gan šāda metodes maiņa neesot pamatota ar apstākļu maiņu, proti, Komisija esot noteikusi šīs cenas, ņemot vērā ferosilīcija ražošanas izmaksas Krievijā, kādas tās tika konstatētas trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, tā vietā, lai tās analizētu, ņemot vērā tālākpārdošanas cenās Savienībā, kādas tās tika

noteiktas iepriekšējās izmeklēšanās, it īpaši starpposma pārskatīšanas izmeklēšanā, kuras rezultāta tika pieņemta Īstenošanas regula Nr. 60/2012. *RFA* uzskata, ka tad, ja Komisija būtu izmantojusi tādu pašu metodi, kas izmantota starpposma pārskatīšanā, tas Komisijai liktu, aprēķinot salikto eksporta cenu, neatskaitīt antidempinga maksājumus, kas samaksāti trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, no pirmās tālākpārdošanas cenas neatkarīgam pircējam Savienībā, jo minētie maksājumi esot pilnībā atspoguļoti šajās pēdējās minētajās cenās.

25 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību pilnībā un piesprieda *RFA* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Izvērtējot otro prasības pamatu, tā it īpaši uzskatīja:

> "69. [..] Attiecībā uz pamatregulas 11. panta 10. punkta piemērošanu ir pamatoti, ka gadījumā, ja attiecīgo ražojumu ražošanas izmaksas ir būtiski mainījušās laikā starp iepriekš vērā ņemto izmeklēšanas laikposmu un jauno izmeklēšanas laikposmu, Komisijai, nosakot, vai antidempinga maksājumi ir pienācīgi atspoguļoti šo ražojumu tālākpārdošanas cenās Savienībā šajā pēdējā laikposmā, ir jāņem vērā nevis tālākpārdošanas cenas, ko izmantoja pirmajā no šiem laikposmiem, bet gan izmaksas, kas ir konstatētas jaunajā izmeklēšanas laikposmā. Šie apsvērumi ir spēkā, pat ja varētu uzskatīt, ka tikusi mainīta metode salīdzinājumā ar metodi, kas tika izmantota iepriekšējā izmeklēšanā, kā tas ir noticis šajā lietā, pretēji tam, ko Komisija galvenokārt apgalvo [strīdīgajos] lēmumos [..].
>
> 70. Šādas prakses mērķis ir nodrošināt ekonomiski sarežģītu situāciju salīdzināšanai veiktās analīzes pamatīgumu, lai ne tikai attaisnotu noteikto pasākumu pamatotību atbilstoši antidempinga regulējumam, bet arī lai starp ekonomikas dalībniekiem, uz kuriem šie pasākumi varētu attiekties, nodrošinātu vispārējā Savienības tiesību principa par vienlīdzīgu attieksmi ievērošanu. Neraugoties uz to, ka, lai ekonomiskajā analīzē tiktu nodrošināts situācijas salīdzinājuma starp diviem laikposmiem pamatīgums, principā būtu jāizmanto viena un tā pati metode, tomēr tas tā nav, ja ir pietiekami mainījušies atbilstošie raksturlielumi, kā rezultātā iepriekš izmantotā metode izrādās nepiemērota, lai iegūtu ticamu rezultātu, proti, šajā gadījumā, lai izvērtētu, vai antidempinga maksājumi ir vai nav pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 18. septembris, *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 50. un 59. punkts). Kā norāda Komisija, ja ražošanas izmaksas starp abiem salīdzinātajiem laikposmiem ir ievērojami augušas, tālākpārdošanas cenu Savienībā palielināšanās, pat būtiska, ne vienmēr garantē, ka antidempinga maksājumi šo cenu noteikšanā ir tikuši pienācīgi atspoguļoti, respektīvi, atspoguļoti pilnībā. Ražošanas izmaksas var būt cēlušās vairāk nekā cenas. Šajā gadījumā, pat ja jaunās cenas ir augstākas par iepriekšējo cenu līmeni, kam pieskaitīti antidempinga maksājumi, attiecīgās personas, ņemot vērā izmaiņas viņu ražošanas izmaksās, pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus.
>
> 71. Prasītājas izvirzītie argumenti šajā lietā neatspēko šo analīzi. Vispirms, pretēji tam, ko būtībā apgalvo prasītāja, pamatregulas 11. panta 10. punkts, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par to, vai "maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās", nekādā gadījumā nenozīmē, ka, lai gūtu apstiprinošu atbildi, jaunajā tālākpārdošanas cenā papildus iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai būtu jāiekļauj vienīgi antidempinga maksājuma ekvivalents. Proti, papildu maksājums salīdzinājumā ar parastajām izmaksām ir "pienācīgi atspoguļots" tikai tad, ja tas tiek pievienots šīm citām izmaksām. Tomēr, ja šīs citas izmaksas pieaug, savukārt tālākpārdošanas cena nepieaug tik daudz, īstenībā maksājums šīm citām izmaksām ir pievienots tikai daļēji vai vispār nav pievienots, pat ja maksājuma ekvivalents ir ticis pievienots iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai. Fragments no Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu [..] nekādi nav pretrunā šai analīzei. Tas pats attiecas uz prasītājas minēto 2015. gada 18. novembra spriedumu lietā *Einhell Germany* u.c./Komisija (T-73/12, EU:T:2015:865). It īpaši minētā sprieduma 155. punkts, to lasot attiecīgajā kontekstā, liecina, ka, lai noteiktu, vai antidempinga maksājumi ir vai nav atspoguļoti jaunajās tālākpārdošanas cenās Savienībā, var būt piemērota arī kāda cita metode, kas nav salīdzināšana starp Savienībā izmantotajām tālākpārdošanas cenām pirms un pēc šo maksājumu noteikšanas.

72. Attiecībā uz konkrētajiem šīs lietas apstākļiem, runājot par ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu, kas atbilst 2012. gadam, ir jānorāda, ka [strīdīgajos] lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 85. apsvērumā, Komisija konstatēja, ka bija noticis būtisks ražošanas izmaksu pieaugums par 109 % salīdzinājumā ar sākotnējās izmeklēšanas laikposmu, un prasītāja pēc būtības nav noliegusi šo faktu, it īpaši šajā prasībā. Šajos apstākļos, lai noteiktu, vai antidempinga maksājumi bija pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās Savienībā, ko prasītāja piemēroja *CHEMK* un *KF* vārdā ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, bija pamatoti, ka Komisija ņemtu vērā 2012. gadā konstatētās ražošanas izmaksas, nevis tālākpārdošanas cenas, kas tika praktizētas sākotnējās izmeklēšanas laikā.

73. Situācijā, kur – kā Komisija ir norādījusi [strīdīgajos] lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 84. apsvērumā, – tikai 1 % gadījumu tālākpārdošanas cenas Savienībā sedz izstrādājumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nevar uzskatīt par pierādītu, ka šie maksājumi ir tikuši pienācīgi atspoguļoti.

74. Pat prasītājas norādītais tālākpārdošanas cenu Savienībā pieaugums par vairāk nekā 100 % starp sākotnējās izmeklēšanas laikposmu un ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu šajā kontekstā nav pietiekams, lai pierādītu, ka antidempinga maksājumi ir pilnībā atspoguļoti otrajā no minētajiem laikposmiem. Proti, kā tas būtībā ir norādīts šā sprieduma 70. punktā, pietiek, ka ražošanas izmaksas ir palielinājušās vairāk nekā praktizētās cenas, lai, ņemot vērā izmaiņas ražošanas izmaksās, secinātu, ka šīs cenas pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus. *A priori* tas ir pierādīts ar Komisijas norādīto apstākli, ka 99 % gadījumu ražojumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nav segtas ar tālākpārdošanas cenām Savienībā 2012. gadā.

75. Tādēļ ir pamatoti, ka Komisija antidempinga maksājumu ir atskaitījusi no tālākpārdošanas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā cenas, lai aprēķinātu salikto eksporta cenu attiecībā uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu, jo nav pierādīts, ka antidempinga maksājums ir ticis pienācīgi atspoguļots pirmajā no šīm cenām.

[..]

77. Tomēr Komisija pamatoti norāda – kā tā to ir izklāstījusi [strīdīgajos] lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 78. apsvērumā –, ka tālākpārdošanas cenu Savienībā analīze, lai noteiktu, cik lielā mērā tās atspoguļo antidempinga maksājumus, ir veicama tirdzniecības līmenī pēc šo maksājumu samaksas, proti, pēc definīcijas tirdzniecības līmenī, kurā cenā ir ņemtas vērā papildu izmaksas salīdzinājumā ar izmaksām, kas tiek ņemtas vērā "no rūpnīcas" vai [*CIF*] cenu līmenī. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka gadījumā, kad pamatregulā ir paredzēts, ka noteiktas cenas tiek koriģētas tirdzniecības līmenī, kas atšķiras no līmeņa, kurā tās parasti tiek piemērotas, tas tā ir paredzēts, lai nodrošinātu taisnīgu salīdzināšanu cenām, kuras ne vienmēr atspoguļo vienus un tos pašus elementus. Pamatregulas 2. panta 10. punkta d) apakšpunktā [..] ir noteikts, ka eksporta cenas un normālās vērtības taisnīgai salīdzināšanai var būt nepieciešamas korekcijas, lai ņemtu vērā atšķirības starp tirdzniecības līmeņiem, kuros šīs cenas tiek piemērotas. Bet tā nenotiek, ja ir jānovērtē tikai tālākpārdošanas cenas Savienībā pamatregulas 11. panta 10. punkta kontekstā, kurā nav paredzētas šādas korekcijas. Turklāt, ciktāl ir pamatots, ka šī noteikuma piemērošanai noteiktās situācijās, tādās kā šajā lietā, Komisija analizē tālākpārdošanas cenas, ņemot vērā visas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas, [..] to cenu analīze, kas ir noteiktas "no rūpnīcas" vai [*CIF*] cenu līmenī, pat ja šīm cenām mākslīgi tiek pieskaitīti antidempinga maksājumi, kā prasītāja pēc tās apgalvojumiem esot darījusi, proti, neņemot vērā vairākas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas, nebūtu atbilstoša. Turklāt šajās situācijās nav nepieciešams salīdzināt tālākpārdošanas cenas Savienībā starp diviem secīgiem laikposmiem; šādu salīdzinājumu, kā tas ir šajā lietā, var ietekmēt neviendabīgums to tirdzniecības līmeņu laikā, kuros attiecīgie ražojumu importētāji izrakstīja rēķinus pirmajiem neatkarīgajiem pircējiem Savienībā. Savukārt ir obligāti jāpārbauda, vai attiecīgā importētāja iesniegtie pierādījumi pierāda, ka šo pircēju faktiski samaksātā cena pārbaudes laikposmā pienācīgi atspoguļo antidempinga

maksājumus. Šajā ziņā [strīdīgajos] lēmumos ir konstatēts – un prasītāja šo konstatējumu nav apstrīdējusi –, ka attiecīgajā laikposmā prasītāja galvenokārt tirgoja ražojumus, balstoties uz "piegādāts ar nodevas samaksu" cenu, proti, ietverot visas izmaksas, kas rodas pirms piegādes, un tas varēja atvieglot iepriekš minēto pārbaudi.

78. Tādēļ prasītāja nevarēja balstīties uz "no rūpnīcas" vai [*CIF*] cenu līmenī piemēroto cenu izmaiņām, pat pieskaitot antidempinga maksājumus, lai pamatotu tēzi, ka trešajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā tā atspoguļoja antidempinga maksājumus savās tālākpārdošanas cenās Savienībā. Prasītājai bija jāiesniedz pierādījumi, kas pierādītu, ka tās "piegādāts ar nodevas samaksu" cenas, ko tā piemēroja minētajā laikposmā, sedza visas izmaksas, kuras tai bija radušās šajā līmenī saistībā ar konkrētajiem ražojumiem, tostarp antidempinga maksājumus, un prasītāja to nav izdarījusi. Tādējādi Komisija pamatoti atskaitīja antidempinga maksājumu no tālākpārdošanas cenas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā, lai aprēķinātu salikto eksporta cenu attiecībā uz trešo atmaksas izmeklēšanas laikposmu, jo nebija pierādīts, ka antidempinga maksājums būtu pienācīgi atspoguļots pirmajā no šīm cenām. Tātad nav nepieciešams pārbaudīt lietas dalībnieku iesniegtos argumentus par šo "no rūpnīcas" vai [*CIF*] cenu ticamību vai aprēķina veidu. Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, kuru tā izteikusi replikas rakstā un saskaņā ar kuru pat tālākpārdošanas cenu "piegādāts ar nodevas samaksu" līmenī salīdzināšanas rezultāts liktu veikt daļēju maksājumu atmaksāšanu, ir jānorāda, ka katrā ziņā tas nav pietiekami pamatots, lai to varētu ņemt vērā [strīdīgo] lēmumu tiesiskuma kontroles ietvaros (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 17. marts, *RFA International*/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

79. No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas otrais prasības pamats, kas balstīts uz pamatregulas 11. panta 9. un 10. punkta pārkāpumu eksporta cenas aprēķinā, arī nav pamatots."

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

26 *RFA* prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– taisīt galīgo spriedumu šajā lietā, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī;

– pakārtoti, nodot lietu atpakaļ nolēmuma pieņemšanai Vispārējā tiesā un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībās Tiesā un Vispārējā tiesā.

27 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu un

– piespriest *RFA* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

28 Apelācijas sūdzības atbalstam *RFA* izvirza divus pamatus. Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktu, tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā minētajā spriedumā neesot norādījusi pamatojumu, esot izdarījusi saturiski nepareizus faktu konstatējumus un kļūdaini

interpretējusi pamatregulas 11. panta 9. punktu. Ar otro apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 72.–75., 77. un 78. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu šīs regulas 11. panta 10. punkta interpretācijā.

Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu

29 Pirmais apelācijas sūdzības pamats sastāv no divām daļām. Šī pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums, jo Vispārējā tiesa neesot atbildējusi uz tās argumentu par apstākļu maiņas neesamību. Šī pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot izdarījusi saturiski nepareizus faktu konstatējumus un pieļāvusi tiesību kļūdu pamatregulas 11. panta 9. punkta interpretācijā.

Par pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmo daļu – pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu

– Lietas dalībnieku argumenti

30 Pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā *RFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktā īsumā apkopojot iemeslus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izklāstījusi saistībā ar to, ka Komisija ir pārkāpusi pamatregulas 11. panta 9. punktu, tā neesot aplūkojusi argumentu par apstākļu maiņas neesamību šīs tiesību normas izpratnē.

31 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta prasības, nav juridiski pietiekami izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā ir nonākusi pie sava secinājuma attiecībā uz pamatregulas 11. panta 9. punktu.

32 Komisija uzskata, ka pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa nav pamatota.

– Tiesas vērtējums

33 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējai tiesai saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. pantu un 53. panta pirmo daļu noteiktais pienākums norādīt sprieduma pamatojumu neliek tai sniegt izklāstu, kurā būtu izsmeļoši un viens pēc otra iztirzāti visi lietas dalībnieku minētie argumenti. Tādējādi pamatojums var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt pieņemtā nolēmuma iemeslus un Tiesai – gūt pietiekamu informāciju savas tiesas kontroles veikšanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 14. jūnijs, Komisija/*McBride* u.c., C-361/14 P, EU:C:2016:434, 61. punkts, kā arī 2017. gada 25. oktobris, *PPG* un *SNF*/*ECHA*, C-650/15 P, EU:C:2017:802, 44. punkts).

34 Šajā lietā ir jākonstatē, ka, pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktā atsaucoties uz būtisku ferosilīcija ražošanas izmaksu pieaugumu Krievijā, kas notika starp abiem aplūkotajiem izmeklēšanas laikposmiem, Vispārējā tiesa gan izskatīja argumentu par apstākļu maiņu.

35 Turklāt tā – it īpaši pārsūdzētā sprieduma 69. un 70. punktā – uzsvēra iemeslus, kas ir pamatā secinājumam, kuru tā izdarīja saistībā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu. Proti, pirmkārt, atsaucoties uz minētās regulas 11. panta 10. punktu, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 69. punkta pirmajā teikumā nosprieda, ka ir pamatoti, ka gadījumā, ja attiecīgā ražojuma ražošanas izmaksas ir būtiski mainījušās laikā starp iepriekš vērā ņemto izmeklēšanas laikposmu un jauno izmeklēšanas laikposmu, Komisijai, izvērtējot, vai antidempinga maksājumi ir atspoguļoti tālākpārdošanas cenās Savienībā šajā pēdējā laikposmā, ir jāņem vērā nevis tālākpārdošanas cenas, ko izmantoja pirmajā no šiem laikposmiem, bet gan izmaksas, kas ir konstatētas jaunajā izmeklēšanas laikposmā. Otrkārt, Vispārējā tiesa, netieši

atbildot uz prasītājas argumentiem par pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpumu, pārsūdzētā sprieduma 69. punkta otrajā teikumā nosprieda, ka "šie apsvērumi ir spēkā, pat ja varētu uzskatīt, ka tikusi mainīta metode salīdzinājumā ar metodi, kas tika izmantota iepriekšējā izmeklēšanā, kā tas ir noticis šajā lietā, pretēji tam, ko Komisija galvenokārt apgalvo [strīdīgajos] lēmumos". Šajā ziņā minētā sprieduma 70. punktā tā izklāstīja iemeslus, kuru dēļ metodes maiņa katrā ziņā bija pamatota.

36 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka, lai gan ir taisnība, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti pārsūdzētajā spriedumā ir tikuši izvērtēti īsumā, tomēr Vispārējās tiesas argumentācija ir skaidra un ļauj gan Tiesai veikt savu tiesas kontroli, gan apelācijas sūdzības iesniedzējai uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa netieši noraidīja tās argumentu, ka nekāda apstākļu maiņa, kas varētu pamatot metodes maiņu saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu, nav notikusi laikā starp diviem aplūkotajiem laikposmiem. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa tādējādi ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

37 Šo secinājumu nevar atspēkot apstāklis, ka *RFA* nepiekrīt analīzei, ko Vispārējā tiesa veikusi pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktā. Proti, šis apstāklis nevar liecināt par to, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums, jo šāda nepiekrišana attiecas uz minētās analīzes pamatotību (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2016. gada 14. aprīlis, *KS Sports*/*EUIPO*, C-480/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:266, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iebildumiem un argumentiem, kuru mērķis ir apstrīdēt tiesību akta pamatotību, nav nozīmes saistībā ar pamatu par pamatojuma neesamību vai nepietiekamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Ipatau*/Padome, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā apelācijas sūdzības pamata otro daļu – tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pamatregulas 11. panta 9. punkta interpretācijā, un saturiski nepareiziem faktu konstatējumiem

– Lietas dalībnieku argumenti

40 Pirmā apelācijas pamata otrajā daļā *RFA* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu pamatregulas 11. panta 9. punkta interpretācijā un turklāt izdarījusi saturiski nepareizus faktu konstatējumus.

41 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot kļūdaini secinājusi, ka Komisija varēja pamatoti izvērtēt antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Savienībā, nevis ņemot vērā tālākpārdošanas cenu, kas konstatēta saistībā ar iepriekšējām izmeklēšanām, proti, it īpaši izmeklēšanu, kuras rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 172/2008, un agrākām atmaksas izmeklēšanām attiecībā uz tiem pašiem pasākumiem, bet gan ņemot vērā ferosilīcija ražošanas izmaksas Krievijā. Šādi rīkojoties, Komisija neesot piemērojusi tādu pašu metodi, kas izmantota iepriekš, lai gan to nepamatojot apstākļu maiņa pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē.

42 Šajā ziņā *RFA* precizē, ka šajā lietā nav notikusi nekāda apstākļu maiņa, kas varētu pamatot atteikšanos no iepriekš izmantotās metodes. Proti, izmaiņas, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 69.–71. punktā un kas saistītas ar ferosilīcija ražošanas izmaksu Krievijā pieaugumu par vairāk nekā 100 %, pastāvēja un Komisijai jau bija zināmas iepriekšējās izmeklēšanās, kas tika veiktas 2008.–2010. gadā.

43 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, no vienas puses, ka, pamatojoties uz Komisijas izvirzīto premisu, saskaņā ar kuru konkrētā ražojuma ražošanas izmaksu pieaugums notika tikai trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, Vispārējā tiesa apstrīdētajos pārsūdzētā sprieduma punktos ir izdarījusi saturiski nepareizus faktu konstatējumus. Šie kļūdainie faktu konstatējumi esot noveduši pie kļūdainiem juridiskiem vērtējumiem, kas ir pretrunā pastāvīgajai judikatūrai, saskaņā ar kuru, ja apgalvotie apstākļi pastāvēja jau iepriekšējo izmeklēšanu laikā, apstākļu maiņa pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē nav notikusi (spriedums, 2018. gada 3. maijs, *Distillerie Bonollo* u.c./Padome, T-431/12, EU:T:2018:251).

44 No otras puses, savā replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus, secinādama, ka ražošanas izmaksu pieaugums, uz ko atsaucas Komisija, notika tikai trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā pirms strīdīgo lēmumu pieņemšanas, lai gan šis pieaugums pastāvēja jau to izmeklēšanu laikā, kas veiktas 2008.–2010. gadā.

45 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot konstatējusi, ka Komisija nav izpildījusi pierādīšanas pienākuma prasības, kas tai noteiktas saskaņā ar judikatūru attiecībā uz pamatregulas 11. panta 9. punktu (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials*/Padome, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17. un 18. punkts), jo tā ir mainījusi metodi, lai gan nav pierādījusi apstākļu maiņu.

46 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 70. punktā Vispārējās tiesas norādītie motīvi liecina, ka šādi veiktā metodes maiņa tika pamatota ar apstākli, ka jaunā metode, kuru Komisija piemēroja trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, bija "piemērotāka". Taču, rīkojoties šādi, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi judikatūru, saskaņā ar kuru, lai pamatotu metodes maiņu, nepietiek ar to vien, ka jaunā metode ir piemērotāka nekā agrākā metode, ja pēdējā minētā metode atbilst pamatregulas 2. pantam (spriedums, 2008. gada 8. jūlijs, *Huvis*/Padome, T-221/05, nav publicēts, EU:T:2008:258, 50. punkts).

47 Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt kritizē Vispārējās tiesas konstatējumu tajā pašā pārsūdzētā sprieduma 70. punktā, saskaņā ar kuru metodes maiņa nodrošina gan ekonomiski sarežģītu situāciju salīdzināšanai veiktās analīzes pamatīgumu, gan vienlīdzīgu attieksmi pret ekonomikas dalībniekiem, uz kuriem šie paši pasākumi varētu attiekties.

48 Ceturtkārt, *RFA* apstrīd Komisijas izvirzīto tēzi, ka pamatregulas 11. panta 9. punkts šajā lietā nav piemērojams, ņemot vērā, ka jautājums par samaksāto antidempinga maksājumu iespējamo atskaitīšanu no eksporta cenas nevarēja rasties sākotnējā izmeklēšanā, kuras rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 172/2008.

49 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis Komisijas arguments ir kļūdains gan no faktiskā, gan juridiskā skatpunkta.

50 Šo apsvērumu no faktiskā skatpunkta apstiprinot pats šīs apelācijas sūdzības priekšmets, ciktāl tas attiecoties nevis uz eksporta cenas izveidošanu, kā to interpretējusi Komisija, bet gan uz metodes maiņu, kas attiecībā uz dempinga starpības aprēķinu notika starp sākotnējo izmeklēšanu, kuras rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 172/2008, un trešo un ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu.

51 No juridiskā skatpunkta apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, no vienas puses, ka tad, ja Komisijas tēze tiktu pieņemta, tās sekas būtu tādas, ka pamatregulas 11. panta 9. punktam tiktu liegta iedarbība, jo nekad nebūtu veikta sākotnējā izmeklēšana ar salikto eksporta cenu, kuras aprēķināšanā būtu jāņem vērā samaksātie antidempinga maksājumi. No otras puses, aplinkus veiktais mēģinājums aizstāt Komisijas pamatojumu arī esot juridiski kļūdains, jo nedz Komisija – administratīvajā procesā pirms strīdīgo lēmumu pieņemšanas vai arī tiesvedībā Vispārējā tiesā –, nedz arī pati Vispārējā tiesa nekādā veidā nav likušas saprast, ka šī tiesību norma šajā lietā nebūtu piemērojama.

52 Komisija uzskata, ka pirmā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji neiedarbīga vai katrā ziņā kā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

53 Saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punkta formulējumu visās pārskatīšanas izmeklēšanās Komisijai – ja vien apstākļi nav mainījušies – ir jāizmanto tā pati metode, kas tika izmantota izmeklēšanā, kuras rezultātā tika noteikts attiecīgais antidempinga maksājums, ņemot vērā tostarp šīs regulas 2. pantu.

54 Saskaņā ar Tiesas judikatūru izņēmums, kas ļauj iestādēm pārskatīšanas procedūrā piemērot citu metodi nekā sākotnējā izmeklēšanā izmantotā, ja ir mainījušies apstākļi, noteikti ir interpretējams šauri, jo atkāpe vai izņēmums no vispārējā noteikuma ir jāinterpretē šauri (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials*/Padome, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Šajā ziņā jāuzsver, ka pierādīšanas pienākums gulstas uz iestādēm, kurām, lai pārskatīšanas vai atmaksas izmeklēšanā tās varētu piemērot atšķirīgu metodi nekā tā, kas piemērota sākotnējā izmeklēšanā, ir jāpierāda, ka apstākļi ir mainījušies (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials*/Padome, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18. punkts).

56 Prasība par šauru interpretāciju tomēr nevar ļaut iestādēm interpretēt un piemērot šo tiesību normu veidā, kas būtu nesaderīgs ar tās tekstu un mērķi (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials*/Padome, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Šajā lietā ir jākonstatē, ka atšķirība Komisijas pieejā, kā Vispārējā tiesa to ir apstiprinājusi pārsūdzētā sprieduma 69. punkta pirmajā teikumā, saskaņā ar kuru "ir pamatoti, ka gadījumā, ja attiecīgo ražojumu ražošanas izmaksas ir būtiski mainījušās laikā starp iepriekš vērā ņemto izmeklēšanas laikposmu un jauno izmeklēšanas laikposmu, Komisijai, nosakot, vai antidempinga maksājumi ir pienācīgi atspoguļoti šo ražojumu tālākpārdošanas cenās Savienībā šajā pēdējā laikposmā, ir jāņem vērā nevis tālākpārdošanas cenas, ko izmantoja pirmajā no šiem laikposmiem, bet gan izmaksas, kas ir konstatētas jaunajā izmeklēšanas laikposmā", izriet nevis no "metodes maiņas" pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē, bet gan vienkārši no raksturlieluma, kurš attiecas uz konkrētā ražojuma ražošanas izmaksām, atjaunināšanas.

58 Šajā ziņā turklāt ir jāuzsver, ka Komisija, atbildot uz rakstveida jautājumiem, kurus tai bija nosūtījusi Tiesa šajā tiesvedībā, sniedza precizējumus par šo atšķirību vērtējumā par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Savienībā. Tā it īpaši norādīja:

"Atkarībā no katra gadījuma īpašiem apstākļiem pastāv vairāki iespējami atbilstoši salīdzināšanas aspekti, lai novērtētu, vai pārdošanas cenu pieaugums neatkarīgiem klientiem Savienībā ietver samaksātos antidempinga maksājumus.

Ja faktiskā situācija neatšķiras no tās, kāda pastāvēja [sākotnējās] izmeklēšanas, kuras rezultātā tika noteikts [antidempinga maksājums], laikposmā, pirmajā posmā salīdzināšana tiek ierobežota tādējādi, ka tā tiek veikta starp tālākpārdošanas (un turpmākās pārdošanas) cenām atmaksas izmeklēšanas laikposmā un cenām sākotnējās izmeklēšanas laikposmā. Tomēr šis divu dažādos laikposmos saņemto ieņēmumu summu salīdzinājums ir pietiekams tikai tad, ja pārējie faktori, kas var ietekmēt cenu līmeni, ir palikuši tādi paši kā sākotnējās izmeklēšanas laikposmā, jo cenas var būt samazinājušās vai pieaugušas neatkarīgi no antidempinga maksājumu ieviešanas.

Līdz ar to var būt nepieciešams otrs posms, kas balstīts uz izmaksu salīdzinājumu, it īpaši gadījumā, ja atmaksas izmeklēšana vai starpposma pārskatīšanas izmeklēšana notiek ilgi pēc antidempinga maksājumu sākotnējās ieviešanas. Proti, šajā gadījumā tālākpārdošanas cenas varēja mainīties ārēju faktoru dēļ (tādu kā eksporta izmaksu izmaiņas, izejvielu cenu pieaugums vai samazinājums, cenu svārstības, kas notiek, piemēram, sezonas dēļ). [..] Gadījumos, kad citi faktori ir ietekmējuši tālākpārdošanas cenu, šie citi faktori ir jānošķir no antidempinga maksājuma iespējamās ietekmes, lai noskaidrotu, vai šāds maksājums patiešām ir "atspoguļots" tālākpārdošanas cenā."

59 No tā izriet, ka parametra, kas attiecas uz konkrētā ražojuma ražošanas izmaksām, vienkārša atjaunināšana, kuru Komisija veica šo izmaksu būtiskā pieauguma dēļ, kas notika laikā starp izmeklēšanu, kuras rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 172/2008, un trešo un ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu, pēc kuriem tika pieņemti strīdīgie lēmumi, nevar tikt uzskatīta par metodes maiņu pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē.

60 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 69. punktā konstatējot, ka ir notikusi metodes maiņa salīdzinājumā ar to, kas tika izdarīts iepriekšējās izmeklēšanas ietvaros.

61 Tomēr ir jāatgādina, ka gadījumā, ja Vispārējās tiesas nolēmuma motīvu daļā ir pieļauts Savienības tiesību pārkāpums, bet ir konstatējams, ka tā rezolutīvā daļa ir pamatota ar citiem tiesiskiem pamatiem, šāds pārkāpums nevar būt iemesls šī nolēmuma atcelšanai un ir jāveic motīvu aizstāšana (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 75. punkts).

62 Tā tas ir izskatāmajā lietā. Kā izriet no šī sprieduma 57.–59. punkta, attiecīgajās izmeklēšanās tika piemērota viena un tā pati metode pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē, līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 79. punktā pamatoti nosprieda, ka prasības pamats par minētās tiesību normas pārkāpumu ir jānoraida.

63 Pārējie apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmā apelācijas sūdzības pamata otrajā daļā izvirzītie argumenti, kas visi ir vērsti uz to, lai apšaubītu Vispārējās tiesas vērtējumus par apgalvotās metodes maiņas, ko Komisija esot piemērojusi strīdīgajos lēmumos, pamatotību, arī nav iedarbīgi šī sprieduma 57.–59. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.

64 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā neiedarbīga. Tādēļ pirmais apelācijas sūdzības pamats ir noraidāms pilnībā.

Par otro apelācijas sūdzības pamatu

65 Otrais pamats, kas attiecas uz tiesību kļūdu pamatregulas 11. panta 10. punkta interpretācijā, ietver divas daļas. Šī pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Vispārējo tiesu par to, ka saistībā ar jauno eksporta cenu noteikšanu tā esot piemērojusi kļūdainu juridisku kritēriju, saskaņā ar kuru šīm cenām ir jāietver ne tikai antidempinga maksājumi, bet arī visas konkrētā ražojuma ražošanas izmaksas. Ar minētā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot uzskatījusi, ka saskaņā ar šādi izstrādāto kritēriju pierādījumi par antidempinga maksājumu iekļaušanu eksporta cenās varēja tikt iesniegti, tikai izmantojot datus par "piegādāts ar nodevas samaksu" cenām.

Par otrā apelācijas sūdzības pamata pirmo daļu – to, ka Vispārējā tiesa, nosakot jaunās eksporta cenas, esot piemērojusi kļūdainu juridisku kritēriju

– Lietas dalībnieku argumenti

66 Otrā pamata pirmajā daļā *RFA* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 72.–75. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu pamatregulas 11. panta 10. punkta interpretācijā, ciktāl tā ir uzskatījusi, ka antidempinga maksājumi, kurus *RFA* bija samaksājusi trešajā un ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā, nebija pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā, ņemot vērā, ka eksporta cenas nesedza visas konkrētā ražojuma ražošanas izmaksas.

67 Secinājums, ko Vispārējā tiesa izdarījusi minētajos punktos, esot juridiski kļūdains, jo to nepamatojot nedz atbilstošie pamatregulas noteikumi, proti, šīs regulas 17. apsvērums un 11. panta 10. punkts, nedz Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunkts, nedz arī Komisijas lēmumpieņemšanas prakse.

68 Prasītāja uzskata, ka pamatregulas 11. panta 10. punktā ir vienīgi prasīts, lai puse, kas pieprasa atmaksāšanu, iesniegtu izšķirošus pierādījumus, ka antidempinga maksājumi ir pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā. Šī prasība esot izpildīta, ja var konstatēt, ka tālākpārdošanas cenas un turpmākās pārdošanas cenas Savienībā ir pietiekami pieaugušas salīdzinājumā ar sākotnējās izmeklēšanas laikposmā konstatētajām cenām. Proti, šāds pieaugums atspoguļojot faktu, ka šajās cenās ir iekļauti antidempinga maksājumi.

69 Komisija apgalvo, ka otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir daļēji nepieņemama un daļēji neiedarbīga un katrā ziņā – nepamatota.

– Tiesas vērtējums

70 Saskaņā ar pamatregulas 11. panta 8. punkta pirmo daļu importētājs var pretendēt uz samaksāto antidempinga maksājumu atmaksu tad, ja tas var pierādīt, ka dempinga starpība, uz kuras pamata šie maksājumi ir samaksāti, ir likvidēta vai samazināta līdz līmenim, kas ir zemāks par līmeni, no kura sāk piemērot spēkā esošos maksājumus.

71 Šīs regulas 11. panta 10. punktā Savienības likumdevējs ir paredzējis iespēju, nosakot eksporta cenu minētās regulas 2. panta 9. punkta izpratnē, neatskaitīt no šīs cenas summu, kas atbilst samaksātajiem antidempinga maksājumiem, "ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka [šī summa] ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļot[a] tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās [Savienībā]".

72 Aplūkojamajā lietā pārsūdzētā sprieduma 71. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka "pamatregulas 11. panta 10. punkts, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par to, vai "maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās", nekādā gadījumā nenozīmē, ka, lai gūtu apstiprinošu atbildi, jaunajā tālākpārdošanas cenā papildus iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai būtu jāiekļauj vienīgi antidempinga maksājuma ekvivalents. Proti, papildu maksājums salīdzinājumā ar parastajām izmaksām ir "pienācīgi atspoguļots" tikai tad, ja tas tiek pievienots šīm citām izmaksām. Tomēr, ja šīs citas izmaksas pieaug, savukārt tālākpārdošanas cena nepieaug tik daudz, īstenībā maksājums šīm citām izmaksām ir pievienots tikai daļēji vai vispār nav pievienots, pat ja maksājuma ekvivalents ir ticis pievienots iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai".

73 Minētā sprieduma 72.–74. punktā Vispārējā tiesa ir izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas uzsvērtais pieaugums par vairāk nekā 100 % konkrētā ražojuma tālākpārdošanas cenās Savienībā laikā starp sākotnējo izmeklēšanu un ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu, ka antidempinga maksājumi ir pilnībā atspoguļoti šajās cenās, it īpaši norādot, ka "pietiek, ka ražošanas izmaksas ir palielinājušās vairāk nekā

praktizētās cenas, lai, ņemot vērā izmaiņas ražošanas izmaksās, secinātu, ka šīs cenas pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus. *A priori* tas ir pierādīts ar Komisijas norādīto apstākli, ka 99 % gadījumu ražojumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nav segtas ar tālākpārdošanas cenām Savienībā [ceturtajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā]".

74 Ņemot vērā šos apstākļus, minētā sprieduma 75. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, antidempinga maksājumus atskaitot no tālākpārdošanas cenas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā, lai aprēķinātu konkrētā ražojuma salikto eksporta cenu attiecībā uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka šie maksājumi ir tikuši pienācīgi atspoguļoti pirmajā no šīm cenām.

75 Vispirms ir jākonstatē – tā kā pārsūdzētā sprieduma 72.–75. punkts, kas ir vienīgie punkti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd otrā pamata pirmās daļas ietvaros, attiecas tikai uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu, apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītā argumentācija attiecībā uz trešo atmaksas izmeklēšanas laikposmu ir neiedarbīga.

76 Tālāk, kā nepieņemami ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumi, kas minēti šī sprieduma 66. un 68. punktā, jo, pirmkārt, tie – kā to būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 82. un 83. punktā – ir vērsti uz to, lai apšaubītu tīri faktiskos vērtējumus, ko Vispārējā tiesa ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 72.–75. punktā. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Larko*/Komisija, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 25. punkts un tajā minētā judikatūra) tai apelācijas tiesvedībā nav jāapšauba šādi vērtējumi, izņemot gadījumus, kad tie izriet no lietas materiālu sagrozīšanas, kas šajā lietā netiek apgalvota.

77 Otrkārt, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā ziņā norādītajos elementos nav ietverta nekāda juridiska argumentācija, lai pierādītu, kādā ziņā Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi tiesību kļūdu. Šīs tēzes tātad neatbilst judikatūrā nostiprinātajām prasībām, saskaņā ar kurām apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek lūgta, kritizētie elementi, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma atbalstam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 7. novembris, *Wam Industriale*/Komisija, C-560/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:726, 42. punkts).

78 Turklāt ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi arī juridiskus argumentus, lai pierādītu, kādā veidā pieeja, kuru Vispārējā tiesa izmantojusi otrā pamata pirmajā daļā apstrīdētajos pārsūdzētā sprieduma punktos, atkāpjas no šī sprieduma 67. punktā minētajām pamatregulas normām vai arī no Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunkta.

79 Visbeidzot, runājot par *RFA* argumentu, ka šī Vispārējās tiesas pieeja būtībā esot pretrunā agrākai iestāžu lēmumpieņemšanas praksei, pietiek norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jautājums par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā ir jāizvērtē vienīgi saistībā ar pamatregulas 11. panta 10. punktu, nevis ņemot vērā apgalvoto Padomes vai Komisijas agrāku lēmumpieņemšanas praksi (šajā nozīmē pēc analoģijas skat. spriedumu, 2011. gada 15. novembris, Komisija un Spānija/*Government of Gibraltar* un Apvienotā Karaliste, C-106/09 P un C-107/09 P, EU:C:2011:732, 136. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

80 Ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji neiedarbīga.

Par otrā apelācijas sūdzības pamata otro daļu – to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini ierobežojusi atbilstoši pamatregulas 11. panta 10. punktam prasīto pierādījumu tvērumu, attiecinot to tikai uz datiem par "piegādāts ar nodevas samaksu" cenu

– Lietas dalībnieku argumenti

81 Otrā pamata otrajā daļā *RFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā tā esot uzskatījusi, ka "piegādāts ar nodevas samaksu" līmenī noteiktie dati ir vienīgie dati, kas var apstiprināt, ka konkrētā ražojuma tālākpārdošanas Savienībā cenās ir ietverti antidempinga maksājumi, tādējādi ierobežojot to pierādījumu tvērumu, kas ir pieļaujami atbilstoši pamatregulas 11. panta 10. punktam. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai sniegtie dati, kas balstīti uz "no rūpnīcas" un *CIF* cenām, bija nepilnīgi un tādējādi neizmantojami.

82 *RFA* uzskata, ka Komisijai saskaņā ar juridisko kritēriju, ko tā ir noteikusi Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunktā, bija jāpārbauda un jāapstiprina, vai tālākpārdošanas Savienībā cenu pieaugums laikā starp sākotnējo izmeklēšanu un trešo un ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu pienācīgi ietver antidempinga maksājumus. Šajā ziņā tā atgādina judikatūru, saskaņā ar kuru, ciktāl ar šādu paziņojumu nav pārkāptas augstāka ranga tiesību normas, tas ir saistošs Komisijai (spriedumi, 1992. gada 28. janvāris, *Soba*, C-266/90, EU:C:1992:36, 19. punkts, un 2010. gada 2. decembris, *Holland Malt*/Komisija, C-464/09 P, EU:C:2010:733, 47. punkts).

83 Tādējādi vienīgā prasība, kas ir jāizpilda apelācijas sūdzības iesniedzējai kā personai, kas pieprasa atmaksāt antidempinga maksājumus, esot iesniegt izšķirošus pierādījumus, kas liecina par rīcības izmaiņām cenu jomā attiecībā pret neatkarīgiem klientiem Savienības tirgū pēc šo maksājumu noteikšanas. Turklāt, tā kā piemērojamajās tiesību normās šajā ziņā nav norāžu, neesot nozīmes tam, vai šie pierādījumi ir iesniegti, pamatojoties uz "piegādāts ar nodevas samaksu", "no rūpnīcas" vai arī *CIF* cenām.

84 Šajā ziņā *RFA* precizē, ka tā ir iesniegusi Komisijai veselu virkni izšķirošu pierādījumu, kas ļauj izsekot izmaiņām tās cenās, kuras noteiktas kā "no rūpnīcas" un *CIF* cenas piegādei līdz Savienības robežai, kopš sākotnējās izmeklēšanas līdz ceturtajam atmaksas izmeklēšanas laikposmam. Šīs cenas esot tikušas noteiktas, pamatojoties uz faktiskajām "piegādāts ar nodevas samaksu" cenām, un tajās esot iekļauta summa, kas atbilst antidempinga maksājumiem. Apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtie dati esot parādījuši tālākpārdošanas cenas pieaugumu par 193 % "no rūpnīcas" līmenī un par 142 % *CIF* līmenī salīdzinājumā ar sākotnējās izmeklēšanas laikposmu. Šis pieaugums pilnībā sedzot gan antidempinga maksājumu 22,7 % apmērā, gan konkrētā ražojuma ražošanas izmaksu pieaugumu 100 % apmērā, uz ko Komisija norādījusi attiecībā uz tiem pašiem laikposmiem.

85 *RFA* savā replikas rakstā piebilst, ka tai ir grūti saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija uzskata, ka tikai "piegādāts ar nodevas samaksu" cenas ir uzskatāmas par cenām piegādei līdz Savienības robežai, lai gan strīdīgajos lēmumos tā ir norādījusi, ka "no rūpnīcas" un *CIF* cenas tāpat ir uzskatāmas par šādām cenām. Šo vērtējumu apstiprinot pārsūdzētā sprieduma 24. punktā Vispārējās tiesas sniegtie apsvērumi, saskaņā ar kuriem "attiecībā uz eksporta cenas noteikšanu Komisija norādīja, ka tā beigu beigās arī bija jākoriģē līdz "no rūpnīcas" līmenim, lai ļautu veikt atbilstošu salīdzinājumu ar normālo vērtību. Tā atgādināja, ka prasītāja ir uzņēmums, kas ir saistīts ar *CHEMK* un *KF*, un ka līdz ar to, piemērojot pamatregulas 2. panta 9. punktu, lai iegūtu uzticamu eksporta cenu, tā bija jāizveido, pamatojoties uz pirmās tālākpārdošanas cenu neatkarīgam pircējam Savienībā. Komisija norādīja, ka konkrētajā gadījumā runa pārsvarā ir par "piegādāts ar nodevas samaksu" cenu, proti, visiem izdevumiem, ko pārdevējs uzņēmies līdz brīdim, kad prece tiek nogādāta piegādes vietā (prasītāja šādu cenu bija piemērojusi 79 % gadījumu trešajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā un 89 % gadījumu ceturtajā

laikposmā). Komisija arī atgādināja, ka eksporta cena ir cena piegādei līdz Savienības robežai, kas parasti atbilst [*CIF*] cenai, proti, cenā ir iekļautas visas izmaksas, kas radušās pirms robežas šķērsošanas [..]".

86 Komisija uzskata, ka otrā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa nav pamatota.

– *Tiesas vērtējums*

87 Kā norādīts šī sprieduma 71. punktā, pamatregulas 11. panta 10. punktā Savienības likumdevējs ir paredzējis iespēju neatskaitīt antidempinga maksājumus no saliktās eksporta cenas, ja persona, kas pieprasa atmaksu, ir sniegusi "izšķirošus pierādījumus" tam, ka šie maksājumi ir pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā.

88 Šajā ziņā, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 92. punktā, pierādījumi par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā var tikt iesniegti ar jebkādiem līdzekļiem, ar nosacījumu, ka tie ir "izšķiroši".

89 Aplūkojamajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. punktā pēc tam, kad bija precizējusi, ka novērtējums par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Savienībā ir veicams tirdzniecības līmenī pēc šo maksājumu samaksas, proti, līmenī, kurā cenā ir ņemtas vērā papildu izmaksas salīdzinājumā ar izmaksām, kas tiek ņemtas vērā "no rūpnīcas" vai *CIF* cenu līmenī, norādīja, ka, novērtējot tālākpārdošanas cenas Savienībā pamatregulas 11. panta 10. punkta kontekstā, Komisijai šīs preces ir jāanalizē, ņemot vērā visas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas. Proti, Vispārējās tiesas ieskatā, "to cenu analīze, kas ir noteiktas "no rūpnīcas" vai [*CIF*] cenu līmenī, pat ja šīm cenām mākslīgi tiek pieskaitīti antidempinga maksājumi, kā prasītāja pēc tās apgalvojumiem esot darījusi, proti, neņemot vērā vairākas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas, nebūtu atbilstoša".

90 Minētajā punktā tā piebilda, ka, veicot šo novērtējumu, ir obligāti jāpārbauda, vai attiecīgā importētāja iesniegtie pierādījumi pierāda, ka pirmo neatkarīgu pircēju Savienībā faktiski samaksātā cena pārbaudes laikposmā pienācīgi atspoguļo antidempinga maksājumus. Konkrētajā lietā šī pārbaude esot bijusi atvieglota tādēļ, ka *RFA* konkrēto ražojumu pārdeva, pamatojoties galvenokārt uz "piegādāts ar nodevas samaksu" cenām, kas ietvēra visas izmaksas, kas radušās pirms piegādes.

91 Ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 78. punktā būtībā uzskatīja, ka, lai izpildītu prasības par pierādīšanas pienākumu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai ir uzlikts saskaņā ar pamatregulas 11. panta 10. punktu, nepietiek ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja balstās vienīgi uz izmaiņām cenās, kuras ir pielāgotas "no rūpnīcas" vai *CIF* līmenim, pat ja tās ir palielinātas par antidempinga maksājumiem, lai pamatotu, ka trešajā atmaksas izmeklēšanas laikposmā tā ir atspoguļojusi antidempinga maksājumus savās tālākpārdošanas cenās Savienībā. Lai to izdarītu, tai esot vajadzējis sniegt pierādījumus, kas liecinātu, ka "piegādāts ar nodevas samaksu" cenas, kuras tā bija praktizējusi minētajā laikposmā, aptvēra visas radušās izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, bet tā tomēr to nav izdarījusi. Līdz ar to Komisija neesot pieļāvusi kļūdu, atskaitot antidempinga maksājumus no tālākpārdošanas cenas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā, lai aprēķinātu salikto eksporta cenu attiecībā uz trešo atmaksas izmeklēšanas laikposmu.

92 Vispirms ir jākonstatē – tā kā pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punkts, kas ir vienīgie punkti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd otrā pamata otrajā daļā, attiecas tikai uz trešo atmaksas izmeklēšanas laikposmu, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija attiecībā uz ceturto atmaksas izmeklēšanas laikposmu ir neiedarbīga.

93 Turpinājumā ir jāprecizē, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, ar pamatregulas 11. panta 10. punktu pierādīšanas pienākums ir uzlikts pusei, kas pieprasa atmaksāšanu, un Komisijai saskaņā ar šo tiesību normu ir jāizvērtē tikai šīs puses iesniegto pierādījumu saturs, kā arī jāveic pārbaudes, kas ir šī izvērtējuma pamatā, lai noteiktu, vai šī puse ir pietiekami un izšķiroši pierādījusi, ka antidempinga maksājums bija pienācīgi atspoguļots tālākpārdošanas cenās Savienībā.

94 Turklāt ir jāsecina, ka, iekļaujot īpašības vārdu "izšķiroši" pamatregulas 11. panta 10. punktā, Savienības likumdevējs šīs tiesību normas ietvaros ir vēlējies noteikt vēl lielāku pierādīšanas pienākuma līmeni nekā tas, kas parasti ir paredzēts pamatregulā. Šo interpretāciju apstiprina Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunkts, ciktāl tajā ir prasīts, lai puse, kas pieprasa atmaksāšanu, sniegtu "izšķirošus" pierādījumus tam, ka antidempinga maksājums ir pienācīgi atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā.

95 Konkrētajā lietā Komisija, izvērtējusi visus apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos pierādījumus, secināja, ka tie izšķiroši nepierāda – pamatregulas 11. panta 10. punkta izpratnē, to lasot Komisijas paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunkta gaismā –, ka antidempinga maksājumi bija pienācīgi un neapstrīdami atspoguļoti tālākpārdošanas cenās Savienībā. Apstrīdētajos pārsūdzētā sprieduma punktos Vispārējā tiesa izdarīja šo pašu secinājumu pēc tam, kad tā pati bija izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtos pierādījumus.

96 Tādējādi ir jāuzskata, ka *RFA* arguments, ka Vispārējā tiesa esot ierobežojusi pierādījumu, kas ir pieļaujami atbilstoši pamatregulas 11. panta 10. punktam, tvērumu, attiecinot to tikai uz datiem par "piegādāts ar nodevas samaksu" cenām, izriet no pārsūdzētā sprieduma kļūdainas interpretācijas.

97 Tādēļ šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

98 Tas pats attiecas uz šī sprieduma 82. un 83. punktā norādītajiem *RFA* apgalvojumiem, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā kritizē to, kā Vispārējā tiesa ir piemērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākuma sadali atbilstoši pamatregulas 11. panta 10. punktam, jo, kā tas ir uzsvērts šī sprieduma 93. punktā, tieši uz tās galvenokārt gulstas pierādīšanas pienākums šīs tiesību normas izpratnē. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini uzskata, ka tai bija tikai jāiesniedz pierādījumi, kas apliecina rīcības izmaiņas konkrētā ražojuma cenu ziņā attiecībā pret neatkarīgajiem klientiem Savienībā pēc antidempinga maksājuma noteikšanas.

99 Visbeidzot, runājot par *RFA* apgalvojumu, saskaņā ar kuru no pārsūdzētā sprieduma 24. punkta izrietot, ka Komisija strīdīgajos lēmumos esot atzinusi, ka "no rūpnīcas" un *CIF* cenas – tāpat kā "piegādāts ar nodevas samaksu" cenas – ir uzskatāmas par cenām piegādei līdz Savienības robežai, pietiek konstatēt, ka šis punkts attiecas nevis uz jautājumu par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Savienībā, bet gan uz jautājumu par korekcijām, kas veicamas saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punktu, lai nodrošinātu eksporta cenas un normālās vērtības taisnīgu salīdzinājumu. Kā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 77. punktā, šādām korekcijām nav nozīmes saistībā ar vērtējumiem, kas veikti saskaņā ar pamatregulas 11. panta 10. punktu.

100 Tātad šis apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums ir jānoraida kā nepamatots.

101 Ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, otrā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji neiedarbīga un daļēji nepamatota. Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida pilnībā.

102 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

103 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

104 Saskaņā ar tā paša reglamenta 138. panta 1. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši tā 184. panta 1. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

105 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *RFA International LP* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]